1e Jaargang, nummer 1, 24 maart 2023

HET LITERAIRE WARENHUIS

ERIK EN DE VLIEGENDE DEURMAT

Op een dag merkte Erik dat de deurmat kon vliegen. Hij stapte erop en ging zitten, en de deurmat vloog zo met hem over de zee naar zijn oma in Kanarika. Oma was heel blij hem te zien, maar hij was wel helemaal vies geworden van het zitten op de deurmat. ‘Bah, wat heb je een vieze broek aan, jongen,’ zei oma. ‘Ik zal de broek wel even wassen. Dan kun je zo lang wel een pyama broek dragen die ik nog boven heb liggen.’

‘Het komt door de deurmat,’ zei Erik. ‘Ik heb er op gezeten, en hij vloog met mij over de zee naar jou.’

‘Maar dat kan toch niet, jongen,’ zei oma. ‘Deurmatten kunnen toch niet vliegen ?’

‘Deze wel,’ zei Erik. Hij had de deurmat opgerold onder zijn arm, en legde de deurmat toen op de grond. ‘Vlieg weer eens, deurmat,’ zei Erik. Maar de deurmat bleef gewoon liggen.

‘Zie je nu wel, jongen,’ zei oma. ‘Je hebt het misschien gedroomd. Je vader heeft je vast gebracht.’

‘Nee, echt, oma, ik ben op de deurmat gevlogen over zee,’ zei Erik. Erik liep toen met de deurmat naar de tuin en legde de deurmat in het gras. ‘Vlieg nog eens, deurmat,’ zei Erik. ‘We zijn nu alleen. Oma is binnen.’ Maar de deurmat deed niks.

Erik ging weer naar binnen. ‘Misschien is hij wel moe,’ zei hij tegen oma.

‘Ja, ja,’ zei oma. ‘Je hebt wel praatjes. Je opa kwam ook altijd thuis met zulke praatjes.’

‘Waar is hij nu ?’ vroeg Erik.

‘In de hemel,’ zei oma.

‘Vast en zeker is hij daar ook gekomen op een vliegende deurmat,’ zei Erik.

DON’T FORGET TO FORGET

Ik geloof in een nieuwe wereld.
De natuur laat het telkens weer zien : na winter komt lente.
Maar het is cyclisch. Het komt telkens terug, het is chronisch.
Waarom ?
De hogere werelden vissen ons voortdurend op.
Zijn dat werelden die meer weten ?
Het zijn juist ook werelden die minder weten, want de mens weet teveel.
Daarom is het visnet een symbool wat telkens weer terugkomt in de RV-bijbel.
Het visnet : wen er maar aan. Telkens wordt je weer opgenomen door hogere werelden,
juist om een heleboel overbodige kennis weer te verliezen.
Ze vissen aan de rivier van vergetelheid.
De mens is vergeten te vergeten.
Je mag een heleboel loslaten in de rivier.
Schone lij, opnieuw beginnen, als een kind.

De mens weet teveel.
Daarom gaan er pijlen door zijn vlees,
pijlen door zijn hersenen,
zodat het allemaal mag wegsijpelen.
Sommige pijlen kunnen we niet verwijderen.
Laat maar zitten. Het zit er niet voor niets.
Het overbodige kan zo wegstromen.

WOORD VOOR WOORD

De vrijmaking is iets heel moois, als een natuurmoeder die de mens opzoekt in de stad en de mens een bevrijdend zicht van de natuur zendt om de mens terug te brengen tot de natuur.
Rivieren 8:1

Moeder natuur is tederheid, maar het is heel pijnlijk voor het vlees, en het vlees begrijpt het ook niet, en vertaalt het op een hele andere manier. Er is een confrontatie tussen Moeder natuur en moeder vleselijkheid, en er is een gevecht. Maar kijk naar het woord natuur : Nat uur. We gaan het dus niet droog houden, want het is een nat uur. Moeder natuur leidt ons terug tot de zee, diep in de wildernis, en tot de wildernis. Van daaruit mogen we haar eilanden en landen leren kennen. Moeder natuur is helemaal tot de stad gegaan om ons op te zoeken. Kijk maar om je heen : Zij is daar. Er is nog zoveel natuur in de steden. Zij heeft ons niet aan ons lot overgelaten. Wij mogen haar sporen volgen. Zij komt ons daarin ook tegemoet, want zij is de goede visser, en vist ons op in haar netten. Het teruggaan tot de natuur betekent zoals het bovenstaande vers zegt : zicht krijgen op de natuur. En dat zicht mag onze bevrijding worden, onze vrijmaking.

Bevrijdend zicht op de natuur, wat houdt dat in ? Er staat trouwens : ‘bevrijdend zicht van de natuur’, dus dat we leren te kijken met de ogen van de natuur, en het houdt ook in dat we de natuur leren begrijpen. We zijn intens met de natuur bezig. Kijk nog maar eens naar het woord natuur : na-turen, we turen het na. We moeten gaan leren naturen en na-turen, de natuur na-turen. Dat is een hele opdracht, en daar is een

pad voor, door Moeder natuur gebaand. Zij kwam tot de stad om ons de natuur te brengen, het natuurzicht.

Het natuurzicht brengt de mens weer terug tot de natuur, zegt het vers. Het natuurzicht leert de mens ook te wandelen in de natuur, op het natuurpad. We mogen zo de natuur in ons ontdekken en de natuur ook worden. Je bent een stukje natuur. Diep in je ligt het natuurzelf. De natuur is dus een zender, een natuurzender, en ook een opzoeker, een natuuropzoeker, en het heeft ons zelfs opgezocht in de stad, en wij mogen deelhebben aan dat proces. Daarom zijn wij ook tot de stad gegaan, om de natuur te zenden.

Steeds minder natuur is er in de stad, maar wij mogen zaaien. Wij mogen het natuurwoord brengen, op de manier van de natuur, subtiel dus. Kijk maar naar hoe de planten en bloemen communiceren. De natuur is obscuur. De natuur zit niet voor een dubbeltje op de eerste rang. De natuur heeft hele andere wegen, ondoorgrondelijke wegen. Het natuurwoord mindert altijd weer, komt in golven, werpt haar visnetten uit. Als we dat gaan begrijpen, dan weten we wat de vrijmaking is. Het natuurwoord wordt dus gezonden om op te halen, als een visnet dus, van de goede visser.

Het uur is nat, we houden het niet droog. Aan touwen en in netten worden mensen op het schip gehesen door de goede visser. De zondvloed is gekomen, dat hebben we gezien, maar daar blijft het niet bij. De zondvloed is ervoor om mensen op het schip te krijgen. Het natuurwoord is de ladder. Woord voor woord rijgen wij. Zij is van de hemel gezonden.

DE KRINGLOOP VAN DE HEMELSE ZEE

De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.
Rivieren 1:1

Hoe kan een druppel zich beroemen tegen de zee ?
We zien het om ons heen gebeuren.
Het vleselijke strijdt altijd tegen het geestelijke.
Vele druppels vormen woeste golven, en ze strijden tegen de zee en tegen elkaar.
Ze gaan tegen elkaar in, klotsen tegen elkaar aan, en dan is er schuim.
Je kunt er om rouwen, maar je kunt er ook gebruik van maken :
surven op de golven om te komen tot een mooi eiland.
Het is niet de bedoeling dat je er geheel in wegzinkt.
Toch ben je zelf ook maar een druppel, en mag je het relativeren en zicht krijgen op de zee.
Het spreekt ook van flexibiliteit en omvorming.

Het zeewater verdampt en wordt tot wolken, wat later weer regen geeft op het land, opdat de plantjes groeien. Zo is je leven als druppel heel waardevol. Uiteindelijk wordt je dus van zeedruppel tot regendruppel, en zo kom je aan land. Ze mag je helpen de bloemen te laten bloeien.

Zo is het leven : Je bent maar een druppel in de zee, maar door de verdamping wordt je opgenomen tot de wolken, om vervolgens als regendruppel weder te keren, ook maar heel klein, en heel fijn en subtiel. Er zijn zoveel andere druppels. Vele druppels vallen in de rivieren en gaan weer terug naar de zee, en dan gaat het weer overnieuw, maar als je uiteindelijk de bloem hebt bereikt, en je in de bloem wordt opgenomen, dan zal je bijdragen aan de nectar van de bloem, en als de bij je dan meeneemt dan wordt je tot een honingdruppel. Dat de mens dus maar een druppel is is helemaal zo gek nog niet. Het is een mooi en groots plan.

Als de mens zo ver is gekomen, dan is de mens zijn geestelijke waarde gaan ontdekken. De mens is opgenomen tot de bijenkorf, tot de honingraat, als beeld van een diep geestelijk leven. De mens strijdt niet meer tegen de hemelse oceaan dan, maar heeft de warmte in zichzelf gevonden, om die ook uit te dragen.

De honing als beeld van het diepere, geestelijke leven, absorbeert het hemelse, weerkaatst het hemelse, in soberheid. Het is puur natuur. Het is niet overmatig en niet overmoedig. Je wordt dan geoogst door de hemelse imker. Je bent dan voeding van het hemelse woord. En zo ga je van woord tot woord, en hoe hoger je komt, des te dieper je neerdaalt, van neerdaling tot neerdaling, totdat je weer een zeedruppel bent. Dat is de kringloop van de hemelse zee, waarin je steeds een ervaring rijker wordt, totdat je gaat beseffen dat de zee ook in de zeedruppel is.

DE RIVIER VAN DE HEMELSE VERGETELHEID

Is er nog leven in ons ? Stroomt de rivier van hemelse vergetelheid nog in ons ?
Rivieren 10:15

Waarom wordt de hemelse vergetelheid gelijkgesteld aan leven ?
Omdat buiten de hemelse vergetelheid de dode kennis regeert.
De mens is veelal opgebouwd uit dode kennis, en de dode kennis heeft de ziel van de mens gedood.
Het is zeer giftige kennis, als de beet van een slang of een spin.

Wij zijn op weg naar de rivier van

vergetelheid.
Het is een lange weg, en de weg wordt steeds smaller.
We moeten loskomen van dode kennis, van vleselijke kennis.
De rivier van vergetelheid komt ons dan ook tegemoet.
Het omhult ons in onze nachtmerries.
Het haalt ons uit de greep van de wurgslang.
Maar dan moeten we nergens meer aan vasthouden, alles loslaten.
En wedergeboren worden in de schoot van de rivier van de hemelse vergetelheid.

Deze werelden zijn opgebouwd uit dode kennis. Het verkoopt goed.
Het slikt gemakkelijk weg. Maar de rivier van de hemelse vergetelheid is een tegengif.
Het moet door je heen gaan stromen, als een grotere werkelijkheid.
Je moet bereid zijn de nachtmerrie achter je te laten, een nieuwe taal te spreken,
de hemelse rivier van vergetelheid door je heen laten stromen, je laten vullen,
ook door je hoofd, want daar ligt zoveel dode kennis.
Eerst moet je helemaal leeg worden. Laat het maar door je heenstromen, laat alles maar los,
en laat het je maar opnemen. Laat je geheugen maar wissen van dode kennis.
De rivier van de hemelse vergetelheid leidt je dan tot het hemelse woord waarmee je gevuld mag worden.
Het woord is ook minderend, niet opgeblazen, niet verdichtend.
Het woord leidt dus altijd terug tot de hemelse vergetelheid.
Ze houden elkaar in stand, ze stuwen elkaar op.
Dat is een natuur verschijnsel.

De hemelse vergetelheid is de beveiliging van het hemelse woord.
Zo kan het nooit opgeblazen worden.
Ik droomde eens over de rivier van de hemelse vergetelheid.
Het ging de scholen binnen, en de stoelen waarop de kinderen zaten begonnen te bewegen, en de rivier nam de kinderen mee naar buiten, en nam hen toen over het schoolhek.

Laten we tot deze rivier gaan. Laat het je meenemen. Ga maar kopje onder.
De nachtmerrie van dode kennis is een zware, waar we elke dag weer in zijn.
We hebben de rivier van de hemelse vergetelheid nodig.
Kom, rivier van de hemelse vergetelheid. Leidt ons tot de levende kennis,
de hemelse kennis van uw woord. Het is een belangrijke kringloop van Moeder natuur.
Telkens weer gaan wij de nachtmerrie in om daar de rivier van hemelse vergetelheid te brengen.
Neem anderen maar mee. Daarom ben je in de nachtmerrie : om anderen op te halen. Haal ze maar uit de nachtmerrie. Bevrijd hen van hun dode kennis, opdat de rivier van hemelse vergetelheid ook door hen mag stromen. Alles moet veranderen. Dat begint in jezelf. Heel veel vergeten. Alles moet anders. En laat het dan ook weer los, want de rivier van hemelse vergetelheid zal het zelf doen. Laat het maar stromen, en stroom maar mee. Houdt je aan niks meer vast.

DE BERG VAN DE HEMELSE VERGETELHEID

We worden opgeroepen tot een hemelse plicht, een hemelse oorlog. De opname is dus een dienstoproep. Dan begint het pad. De dagen in het vlees zijn dan voorbij, en je gaat in het geestelijke verder.
Rivieren 16:11

Voedt het vlees niet. Voedt de vleselijke werkelijkheden om je heen niet. Er is het hemelse woord omhuld door de hemelse vergetelheid waarin je je werkzone en werk-elijkheid hebt.

Het vlees werkt door de zintuigen en het lichaam, dus daarom ben je volledig in de strijd betrokken, ook lichamelijk. Als je door het vlees aangevallen wordt houdt dan soms je ogen dicht, want het kan juist allemaal via je ogen werken. Ook hinkelen kan soms helpen, als het vlees teveel door de grond, door de aarde, op je inwerkt, via je benen. Of even heel laag gaan lopen, knielen of liggen, als het vlees teveel vanuit de hoogte, vanuit de lucht, op je inwerkt. Door lager te gaan, bijvoorbeeld door te hurken, kan het vlees ook zicht over je verliezen. Zo kan de bliksem van het vlees je niet treffen.

Het bovenstaande vers noemt de opname. Er zijn nogal veel misverstanden over de opname. Met de opname is niet alles afgelopen. Het is een hogere dienstoproep. De opname is een oproep tot een hogere oorlog, dus ook een bewapening. Maar laten we telkens weer beseffen dat de oorlog een studie opdracht is, dus niet zomaar een geestelijke oorlog op zich. Je moet studie materiaal innemen, dus de oorlog is vrij symbolisch. Het betekent gevoelig te worden tot de opname, met de opname te spreken. De opname is een school-orgaan, en vandaaruit wordt je uitgezonden.

Op de berg van de hemelse vergetelheid moet je alles achter je laten, niet meer door dode kennis geleid worden, maar verder klimmen, zodat er steeds meer dode kennis van je zal wegvallen. Laten we tot die berg gaan en alles achter ons laten. Laten we de rivier van de hemelse vergetelheid volgen tot die berg. Op deze berg worden we zowel ontwapend als bewapend. De wapenrusting van het vlees gaat eraf, en we ontvangen hier de hogere geestelijke wapenrusting. Dat is wat de hogere oorlog is : zie die berg te beklimmen. Dat is niet makkelijk. Er zijn roofdieren op die berg, moeilijke paden, soms is het verschrikkelijk stijl, en gaan er zware stormen en winden rond. Er zijn zoveel valse vergetelheden en valse hemelen die de mens weer naar beneden willen trekken. Bewapen je met kennis. Ga de studie opdracht aan,

en houdt je vast aan het hemelse woord. Dat woord komt de mens tegemoet. Dat woord komt je niet zomaar aanwaaien, maar moet je verdienen.

Ga steeds hoger, ga niet meer terug. Kom tot de hogere zichten op de berg van de hemelse vergetelheid. Op zoveel manieren spreekt de berg tot ons, op zoveel manieren neemt de berg ons binnen. Sluit geen compromissen. Ga ervoor. De wereld beneden wordt in de greep gehouden door de meest monsterlijke beesten. De oorlog gaat om kennis. Het is een informatie oorlog, maar er is zoveel dode kennis en dode informatie, valse informatie, om te verliezen. 'Nee, nee,' roepen de mensen. 'Kom terug.' Zij willen niet dat je ontwaakt. Zij willen dat je hun marionet blijft, hun trekpop. Telkens weer zuigen ze je leeg. Je moet dus hoger de berg op om hier van los te komen, om tot de hogere, en betere waarheid te gaan, ook al is die hard voor het vlees. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden.

HET VERHAAL GAAT VERDER

Wat is afgoderij ?
Het is het verabsoluteren en overmatig centraal stellen van een deelwaarde.
In die zin kan dus ook God een afgod worden, of de hemel, of de natuur, gewoon omdat het nu eenmaal niet op zichzelf staat en niet op zichzelf mag staan. Ook het Woord kan tot afgod worden, literatuur. Denk aan de bijbel-verafgoders, de letterslaven. De letter op zich doodt, maar het geestelijke doet leven. Ook het geestelijke kan al snel tot afgod worden als het uit z'n grotere verband wordt gerukt. Denk aan de overmatige verafgoding van de heilige geest. Telkens gaat het weer om zoeken naar verband en verhouding, naar variatie en creatie. Daar zijn verschillende beelden voor, zoals de bijen, maar ook dat moet je niet verafgoden op een ongezonde manier. Obsessies zijn soms goed, maar overdrijf het niet. De mens gaat zeker door seizoenen heen om herstel te brengen. De valleien worden verhoogd en de bergen verlaagd. Daarom is het belangrijk om langs de rivier van de hemelse vergetelheid op te gaan tot de berg van hemelse vergetelheid, om los te komen van dode kennis die uit balans is. Zo krijgt de mens zuiver zicht. Het medicijn tegen afgoderij is dus goede scholing, goede literatuur, goede principes. Het gaat niet zomaar om het navolgen van allerlei stemmetjes, of dat God of een andere hogere macht het wel even voor ons gaat doen. Je bent zelf bij dit proces betrokken.

Langs de rivier van vergetelheid tot de berg van vergetelheid, en daarachter is een nieuwe wereld : oerwoud, wildernissen, maar niet zonder gevaren. Virussen kunnen zich voordoen als apen of spinnen, gevaarlijke spinnen. Er liggen onbekende virussen op de loer voor de mensheid, waar de geestelijken al tijden tegen strijden. De aapgeesten zijn tricksters, jokers, spammers, phishers, en kunnen het menselijk lichaam hacken.

Achter de spinnenmachten zijn sowieso vaak weer grotere apenmachten te vinden. Deze apen zijn zwaar aan de drugs van de valse vergetelheid, namelijk de onverschilligheid, het egoisme en de hebzucht. Ze leven helemaal in hun eigen wereld, en het is een monkey business. Het zijn drugsdealers. Daarachter bevinden zich vaak nog de vissen, zoals zalm. Ze komen ergens voort vanuit de rivier, waar ze hun onderkomen hebben, en worden telkens met de stromingen meegezogen, en zijn zwaar aan de drugs. Ze leven onbekommerd in de vergetelheid, maar dit is een vergetelheid van het kwaad, een valse vergetelheid van de dode kennis. Het vlees moet gedood worden. Er ligt een opdracht voor de mens om deze machten, deze valse principes, deze dode vergetelheid, te overwinnen.

Het vlees, de zonde, is op het ziekbed geworpen, en woelt in een doodsslaap, ijlende. We mogen dat ook proclameren dat het vlees dood is. Het rent als een kip zonder kop. Het zijn allemaal stuiptrekkingen nog. Ik had een droom dat alles wat niet bij elkaar hoort van elkaar los werd getrokken. Uiteindelijk zullen valse verhoudingen het niet vol blijven houden. Ook had ik een droom over het verschil tussen defect en effect. Defect is datgene wat het niet in de mappen weet te houden, maar er zelf mee aan de haal gaat, voor zijn tijd, en dan alles op een defecte manier aan elkaar plakt, maar uiteindelijk werkt dat dus niet, want het past niet bij elkaar. Effect heeft het als je het in de mappen laat waar het hoort en het niet overmoedig eruit haalt. Mensen willen vaak stad en naam maken.

DE HEMELSE CENTRALISATIE

Hoe kom je dieper in de verborgenheid ?
Allereerst moet er besefd worden dat de mens niet dieper kan gaan vanwege de afgoden die in de weg staan. Er zijn dingen centraal gezet die niet in die zin centraal mogen staan. Soms is dat gewoon een brok. Dan draait alles om iets eenzijdigs en loopt alles vast, en dan ontstaan daar markten omheen, en dan leven ze van iemand anders zijn lijden en van bedrog.

Het centrum mag geen eenzijdige brok zijn als een opeenhoping. Het centrum moet een verfijning zijn van dynamieken die elkaar telkens afwisselen, aanvullen en in de gaten houden, opdat het wiel zal draaien, als een hemelse klok. Gematigdheid is hierin een sleutelprincipe, en ook variatie, afwisseling, waarin er gezocht moet worden naar de hemelse balans en volgorde, ook de hemelse hierarchie, om zo los te komen van de vleselijke hierarchieen van mensen. Dit proces is

de hemelse centralisatie, dat de mens helemaal opnieuw moet leren centraliseren, hoofdzaken te onderscheiden van bijzaken, opdat er doorgang is tot de diepere verborgenheid, zodat de mens in het hemelse verkeer kan wegzakken. Hemels centraliseren is dus een soort tetris spel waarin er steeds weer dingen wegvallen, opzij schuiven. Daarvoor moet je dus ook hemels leren concentreren, inventariseren en hemels leren jongleren. Het is een levend rangschikken. Het wordt uitgebeeld door een hemels visnet. Je hebt vele lijnen nodig om het visnet te doen werken. Het werkt allemaal met elkaar samen. Het is niet slechts een lijn, maar velen. Het gaat dus om het leren denken in lijnen, verdiepingen en vakken. Ook moet je dus leren denken in afwisselingen opdat je gematigdheid kunt uitoefenen.

Ik had een droom dat ik in een natuurstad was. De huizen bestonden allemaal uit gangen die ook weer door kleine kamertjes of ruimtes heengingen, en die gangen waren ook tussen de huizen, en telkens waren er deuren tussen, als een soort doolhoven waarin de mens verborgenheid had. Zo werd het hemels centraliseren in stand gehouden. Vroeger werd de natuurstad geplaagd door monikken van de nachtmerrie. Die waren toen verdreven, maar hun schaduwen en geesten waren er nog wel. Ik was in de gangen en ging langs de kamertjes en kleinere ruimtes, van deur tot deur, en soms zag ik zo'n schaduw van een monnik, maar het vaagde ook weer snel weg. Ze konden niet meer aarden. Ze droegen ook hele vreemde hoedjes. Hoe kom je door de nachtmerrie heen ? Door het te leren aanvaarden en dragen, om het zo te verwerken, en door het hemels centraliseren.

Leren hemels vissen betekent eerst je hemelse visnet in orde te krijgen, door de hemelse centralisatie. Het hemelse visnet is iets groots en veelzijdigs, als het hemelse centrum waar je allereerst zelf doorheen moet. Daarom is het een thema wat telkens weer terugkomt in de RV-Bijbel.

Probeer het hemelse visnet voor je te zien, en de dynamieken, de lijnen, wetende dat wanneer je geen gematigdheid en variatie beoefend, en vervalt tot eenzijdigheid en vleselijke centralisatie van materialistische dingen dat het hemels visnet dan niet zal kunnen werken, en dan zit er in principe een heel groot gat in. Dan bereik je verder niks. Wat zijn nu precies de verdere valkuilen in de hemelse centralisatie ? Je moet niet overmatig objectiviceren want dan wordt het steriel, kil en zakelijk, maar je moet ook niet overmatig personificeren, want dan wordt het een projectie, en dan speel je in principe verstoppertje, zoals mensen die het telkens over God hebben, maar niet de principes hanteren, en dus in wezen gewoon aan voorouder-aanbidding en persoonlijkheids-cultussen doen. Het gaat er dus om balans hierin te vinden. God mag geen schuilplaats voor het vlees worden.

De schijnwerkelijkheid waar de mens in leeft, de matrix, is een gevolg van vleselijke centralisatie.

VAN SUPERMARKT TOT WARENHUIS

Om ons heen zijn de dode systemen.
Het vlees is allang dood, maar dit zijn nog de stuiptrekkingen.
Daarachter ligt het bos.
Daar naartoe is de tocht, door veel ontraadselingen, puzzels.
De dode laagjes van het vlees moeten eraf.
Die geven nog verwarrende signalen af, verdraaiingen,
vreemde echo's. Je kan je er kwaad om maken, maar je moet de jacht in.
Je moet een hemelse visser worden.
Allereerst moet je zelf door het visnet gevangen worden,
de fuik in, en ook de fuik aanvaarden.

Om ons heen zijn de dode systemen
dus, systemen die niet ademen,
en ook alle adem weghalen. Alles proberen ze te verstikken met hun nonsense.
Grote nonsense is het. Ontken die realiteit. Het is de matrix.
Heb er geen binding mee. Ga je eigen weg, de hogere weg.
Ga hemels centraliseren, zorg dat je dat hemelse zuigsysteem afkrijgt,
dan kan al het vlees wegvallen.
Ga hemels aarden. Zorg dat je goede grond onder je voeten krijgt.

Om ons heen zijn de dode systemen.
Ze zijn morsdood, al lang geleden vervlogen.
Het komt en gaat, telkens weer vaagt het weg,
want het is de realiteit niet. Het zijn nachtmerries, en als dan de ochtend komt zijn ze weer weg.
Blijf bouwen, blijf werken, in de hemelse werk-elijkheid.
Prik er doorheen, want er worden grote spelletjes gespeeld.

Om ons heen zijn de dode systemen,
systemen allang vervolgen,
als eb en vloed komt het telkens terug en vaagt dan weer weg,
maar kom tot de ware hemelse zee, van hemelse vergetelheid,
en laat al die dode dingen achter.
Kijk naar de bloem die bloeit,
kijk naar de bij die van bloem tot bloem gaat,
gematigdheid en variatie.

Om ons heen zijn de dode systemen,
aan de steroiden,
maar weet dat het om afgestemdheid gaat, niet om gespierdheid.
De vleselijke spieren van de gevallen,
lagere mensheid versperren hen de weg, trekken hen mee,
naar een wereld van bedrog. Het zijn allemaal kunstjes van bacterien.

Het gaat niet om sterk zijn, maar om volharding, vastberadenheid.
Het gaat niet om kracht, maar om flexibel zijn.
Sober zijn leidt je veel verder.
Oververzadiging is bedrog,
de honger is je gids.

‘Je zit de boel te verzieken’
‘Oh moeder, wat en piene piene piene’
‘Het is weer bar en boos,’
zeggen de tantes bij het kaarten.

Elke dag als je opstaat mag je weer zeggen :
‘Weer een dag om te puzzelen.’
Elke dag als je opstaat mag je weer spoorzoeken,
naar de padvinderij.
Dat gaat door bos en wildernis,
soms heb je een schram,
soms moet er een pleister op.

‘Je zit de boel te verzieken’
De tantes zijn aan het kaartspelen.
Soms mag je meedoen.
Soms doen ze het als je naar school moet of al op bed ligt.

Het is een vreemd spel wat ze spelen,
met vreemde jokers,
soms vreemde kaarten, en die komen dan in het spel,
en blijven circuleren, totdat er nieuwen komen.
Het vlees heeft zijn evenwichtsorgaan verloren,
en ook zijn geheugen.

Breek de zegels,
ontken de matrix,
het is allang uit de hand gelopen,
en deze krachten zijn dood.
Het zijn slechts stuiptrekkingen.

We waren ontvoerd,
en werden tot producten in de supermarkt,
maar nu moeten we tot het warenhuis gaan,
om te worden waartoe we voorbestemd zijn.

Grote wonderen gebeuren er in het warenhuis.
De dingen spreken.
Wonderlijke verhalen, wonderlijke avonturen.
